

"EN HEL GENERATION ÄR BORTA"

Maria Wahlström är synnerligen glad över sin uppväxt i ett varmt kristet hem. Tiotals år har gått och hon har fortfarande kvar sin tro. Men någonstans på vägen var det någonting som gick snett. Kontakten till församlingen bröts.

JAG MÖTER MARIA WAHLSTRÖM över en kopp latte på ett café i ett av de stora köpcentren i Helsingforsregionen. Tidens tand har varit vänligt inställd: Maria ser nämligen exakt likadan ut som för över trettio år sedan. Glada ögon plirar under den långa mörka pannluggen och de många armbanden klingar och rasslar runt handleden då hon gestikulerar. Det är just dessa små detaljer vi ska diskutera. Detaljer som knappast någon skulle fästa sig vid i dag men som för snart fyrtio år sedan blev orsaken till att Maria tog

avstånd från allt vad gudstjänster och ett aktivt liv inom frikyrkan innebar.

Ungdomar gjorde intryck

Jag hinner knappt ställa min första fråga innan Maria börjar berätta. Hon tar mig 43 år tillbaka i tiden. Då var Maria för första gången med på ett sommarläger – en så kallad ungdomsvecka – på Finns folkhögskola i Esbo. Maria kom från ett litet sammanhang och medlemmarna i hennes hemförsamling bestod mestadels av äldre människor. Därför blev överraskningen total när hon på ungdomsveckan mötte ett stort gäng med glada ungdomar som spelade och sjöng. De gjorde ett starkt intryck på henne. "Oj, om jag skulle få bo på

en plats med så mycket kristna ungdomar", tänkte Maria. Ett eller två år gick och det blev faktiskt så. Hennes föräldrar flyttade till just den ort där den stora gruppen ungdomar var aktiva inom en av kommunens pingstförsamlingar.

Avvikande stil

Några år senare när Maria hade nått tonåren blev det allt tydligare att hon inte dög som den hon var. Det fanns krav på hur man skulle se ut till det yttre för att vara en fullgod församlingsmedlem. Det fanns regler om vad som var gångbart och vad som inte var

Jag får vara den som Gud har skapat mig till – både till mitt yttre och till mitt sätt att vara

Maria Wahlström

Foto: Stefan Härus

det. Avvek man från mönstret var man inte ”tillräckligt frälst”.

Det gjorde Maria. Hon fortsatte att avvika från det som var församlingen gängse mönster då det gällde det yttre.

Hon gick aldrig med på att ändra sitt yttre. Många gånger blev hon kallad till pastorskansliet för samtal. Det hände till exempel då hon hade klippt sitt hår. Frågan blev då: ”Lovar du att du låter håret växa ut på nytt?” En annan gång handlade det om ett halsband som Maria själv hade tillverkat av lera och färgat grönt.

– Nej, man fick inte smycka sig. Alla skulle vara lika asketiskt neutrala, säger Maria. Bibelordet som motiverade till att halsbandet var fel, var 1 Tim. 2:10: ”En kvinna som är uppriktig i sin tro på Gud känner man igen på hennes inre skönhet. Hon behöver inte gömma sig bakom märkvärdiga frisyrer, smycken eller påkostade kläder.” I parafrasen Levande Bibeln står det inte att kvinnan inte får utan att hon inte *behöver* smycka sig. Detta blev droppen. Maria blev besviken. Hon ringde genast sin pappa och sa: ”Nu får du hämta mig härifrån. Jag vill inte vara med här mera.” Maria var då 14 år.

Inre frid – yttre skal

Åren gick. Maria undvek församlingen och fick vänner på annat håll och blev småningom helt borta. Hon ville också ha officiellt utträde ur församlingen. Det beviljades inte. Anledningen var att Maria ville säga upp sitt medlemskap på fel grunder så att säga. Hon ville ju inte foga sig då det gällde hennes yttre approach. Men en tid senare på ett församlingsmöte steg hon upp och sade att nu vill hon ha utträde.

– Min inre frid är inte beroende av mitt yttre skal.

Andra mönster i dag

I dag, ungefär 35 år senare, händer det faktiskt att Maria slinker in på en gudstjänst.

– Ibland har jag besökt verkligt fina gudstjänster men främst är det roligt att träffa de få gamla vänner som fortfarande är med. Många är det inte. Var är de idag, funderar Maria.

– Vad har hänt? Vad var det som gick fel? En hel generation är ju borta! Man har tron kvar och man vill bevara den men ändå vill ingen i dag vara med. Varför? frågar sig Maria.

– Hur som helst är det roligt att iakttä och se hur det har blivit, vad som har ändrats i församlingarna, säger Maria. Vad märkligt att pendeln svängt på bara några år. Å ena sidan finns det i dag mera frihet men å andra sidan finns ”icke-friheten” tyvärr också i dag fastän på andra områden. Förr skulle alla se ut på ett visst sätt. I dag har jag en känsla av att man på en del håll är tvungen att bete sig på ett visst sätt till exempel under lovsången.

Frihet i Kristus

Det blir en längre paus i vårt samtal innan Maria tar upp tråden på nytt, funderar högt och vidareutvecklar.

– Men också här gäller samma grundregel, menar hon. Jag behöver

inte bete mig på ett visst sätt, jag behöver inte bete mig som alla andra gör. Jag borde inte behöva göra det vare sig för gemenskapens skull eller för att verka mera troende. Jag får vara den som Gud har skapat mig till både till mitt yttre och till mitt sätt att vara. Det finns paradoxalt nog också saker som församlingarna i dag ser mellan fingrarna med och det är inte heller bra. Visst är vi fria i Kristus men det handlar om frihet under ansvar. Det handlar fortfarande om att bygga på tio Guds bud.

Ingen bitterhet

Till sist frågar jag Maria om hon är besviken och bitter för tider som varit och för att det andliga klimatet i dag kanske trots allt inte är så tufft som då hon växte upp.

– Nej, jag är inte bitter, säger Maria. Jag upplever inte att jag har bränt broar. Jag har bara lämnat ett sammanhang. Gud har aldrig övergett mig – jag har heller aldrig övergett Gud. Och nog ska det bli intressant på den yttersta dagen inför tronen. Tänk, där står vi sedan alla – trots att vi tänkt och tyckt och tolkat saker så olika. ■

Stefan Härus
stefan.harus@elisanet.fi